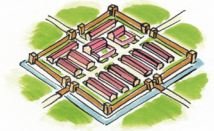

LIMES -

DE LIMES IN VELDHUIZEN

ALLE WEGEN LEIDEN NAAR ROME.....

Romeinse tijd

Het was nog vroeg en de mistflarden boven de rivier begonnen net een beetje op te lossen in het ochtendzonnetje. Het water glinsterde en je kon bijna niet zien dat er stroming was. Over de Romeinse weg, die nauwgezet de kronkels van de rivier volgde, kwamen twee kleine figuurtjes aangelopen uit de richting van het castellum.

“Zou je vader al wakker zijn, Linus?” vroeg de kleinste.

“Zeker weten,” antwoordde die, “als hij dienst heeft in de wachttorenen maken ze altijd vroeg hun ontbijt.”

“Ik zou niet iedere dag willen beginnen met die soldatenpap met spek!”

“Doe niet zo stom!” zei Linus hooghartig, “Mijn vader zegt dat je van puls hard wordt.”

“Ja...en daarom laat-ie zeker altijd wat lekkers brengen van thuis! Wat gaf jouw moeder je mee? Gebraden duifjes?”

“Mijn vader is al hard genoeg,” antwoordde Linus, “die mag op zijn tijd best wat speciaals. En het zijn trouwens gebraden lijsters! Je moet niet altijd van die stomme dingen zeggen, Sigi!”

Sigi slikte in wat hij eigenlijk wou terugzeggen. “Ik kreeg van mijn moeder een kruikje bier mee. Mijn vader heeft net nieuw bier gebrouwen...”

“Romeinen drinken wijn met water...geen bier!” zei Linus bestraffend. “Bij hen heet het cervisia en ze hebben er een rijmpje opgemaakt: cervisia is vies, want het stinkt naar pies.”

“We zullen zien,” zei Sigi geduldig, “mijn vader zegt altijd: iemand van hier zegt geen nee tegen bier! En jouw vader is hier ook als Fries geboren!”

Ze liepen enige tijd zwigend verder. “Loopt wel lekker, hè, die Romeinse weg?” zei Sigi, om de stilte te breken. “Heel wat makkelijker dan door het veld of op die modderige paden bij ons huis.”

“Nogal logisch...” zei Linus, “het Romeinse leger

legt verharde wegen aan om de legioenen snel te kunnen verplaatsen. Meestal lopen die wegen kaarsrecht door het land, zonder omwegen. Maar deze weg loopt langs de grensrivier, daarom is hij zo kronkelig. Ze hebben veel zand gebruikt en graszoden en takkenbossen en gestampte schelpen. Mijn vader zegt dat ze in andere landen meestal grote stenen gebruiken. Die wegen zijn zo dik dat ze wel op een omgevallen muur lijken! Over duizend jaar lopen er nog steeds mensen over, zegt mijn vader.”

“Weet jij trouwens op welke toren je vader zit?” viel Sigi hem in de rede.

“Mijn moeder zei: Niet de toren waar het schip is gezonken, maar eentje verder stroomafwaarts, in de bocht naar rechts. Volgens mij is het die daar, achter die bomen.”

Ze liepen weer een tijdje stil verder. Het gewicht van hun bagage begon een beetje te drukken. “Niet erg druk, hè, die weg.” probeerde Sigi nog maar een keertje.

“Nogal logisch, het is nog vroeg,” zei Linus, “het meeste verkeer gaat trouwens toch over het water. Je kunt wel zien dat het niet veel geregend heeft want de afvoergoten langs de weg staan helemaal droog.”

De jongens hielden zich tijdens het lopen een tijdje bezig met het noemen van de namen van alle vogels die ze onderweg zagen. De wachttorenen kwam steeds dichterbij.

Op een aanlegsteiger zat een soldaat een van takken gevlochten fuik leeg te halen; in een houten emmertje kronkelden twee palingen.

VERHAAL

“Hé, Flavus!” riep hij naar boven. “Daar komt je zoon met z’n neefje. Het is ze geraden dat ze wat te bikken bij zich hebben!”

Direct daarop schalde de stem van Flavus over het water: “Ook goeie morgen, Linulus! Wat zit er in die kruik, Sigimer?”

“Ik wou dat-ie niet altijd Linulus zei,” siste Linus tussen zijn tanden, “ik ben geen kind meer!”

“Ik moet de groeten aan u doen van mijn vader, oom Flavus.” zei Sigi. “Hij heeft net vers bier gebrouwen en...”

De rest van zijn woorden werd overstemd door het vreugdegehuil van de legionairs in de wachttorens.

“Je hoort het,” zei Flavus lachend, “kom boven, je bent welkom...en je bier helemaal!”

De zon stond hoog aan de hemel toen de beide jongens weer terug liepen naar huis.

Veel werd er niet gezegd, Linus liep een beetje nukkig aan zijn tunica te plukken. Toen ze aan de mijlpaal voorbijkwamen, zei Sigi plagerig:

“Eens even kijken wie hier stom is!

Ik weet waarom die weg zo krom is.

Dat komt niet door de rivier

maar door al dat Germaanse bier!”

Hans Doornweerd – Latifundium ad Flevum(LatAF)

VERHAAL